

1. kapitola

Shepherd Market je starý Londýn. Dvě malá náměstíčka se staromódně malebnými průčelími obchodů a hospod, některými až z osmnáctého století, nonšalantně trůní mezi ocelovými a skleněnými monolity svých mladších nástupců. Touto malou čtvrtí pulzuje atmosféra vesnické družnosti a turistického ruchu, nade dveřmi příjemně temných obchůdků cinkají zvonky a na ulicích se mísí cizinci i místní. A právě tady, mezi krejčovstvím a bistroem, je vtěsnaný antikvariát zvaný Chvilky štěstí, který vede Elinor Noelová – pro nejlepší přítele Nory – se svou pravou rukou Andrewem.

Žena v dlouhém modrém plášti s květinovým vzorem a s kudrnatými šedými vlasy, spadajícími až do pasu, už dobrých dvacet minut listovala knihou s tisky starých holandských mistrů a Elinor už byla jak na jehlách. Život mezi úžasnými knihami pro ni měl jen málo nevýhod, ale jednou z nich bylo to, že si lidé pořád kupovali a odnášeli její oblíbenec.

Andrew jí strčil do ruky hrnek kávy.

„Přestaň na ni zírat,“ sykl. „Odradiš ji a nekoupí si to.“

Elinor přimhouřila oči a zírala ještě víc. „Je to jedna z nejucelenějších knih o zátiších starých mistrů, jaké

tu máme,“ zašeptala. „Výtečná kvalita tisku. Na takovém papíře se už dneska knihy nevydávají.“

„Což se odráží v její ceně, a proto ji potřebujeme prodat. A teď přestaň plašit jedinou zákaznici a pomoz mi roztřídit tu dodávku.“

Nechala se odvést k velkému mahagonovému stolu v zadní části obchodu. Andrew vedl věčné, nikdy nekončící tažení za to, aby vnesl řád do rozsáhlé a eklektické směsice knih, na něž jim už dávno došly police a skladovací prostory. Nory neměla pocit, že by se alchymie propojování knih se čtenáři dala zařídít pomocí tabulkového procesoru.

Osobní jednání se zákazníky sice nebylo její silnou stránkou, ale měla dar objevovat vzácné a krásné knihy a vyhledávat jim majitele, kteří si jich budou navěky vážit. Knihy jako by na ni volaly. Z bedny s tuctem svazků za babku dovedla vylovit pravou perlu. A nejenom to, ale okamžitě taky věděla, komu je kniha určena – Andrew jí říkal, že je „knižní dohazovačka“. A jeho nadání zase lidi ponoukalo vracet se do krámku pro další úlovky. V zásuvce psacího stolu měla Elinor malý, v kůži vázaný svazek se jmény všech věrných zákazníků a výčet knih, které si kdy koupili. Jakmile do obchodu dorazila nová dodávka titulů, sáhla po té knize jmen a prsty už ji svrběly příslibem jejich příštích spojení se čtenáři. Lásky ke knihám jí připadala jako magie.

V nosítku na Andrewově břiše zabroukala Matilda. Byly jí čtyři měsíce a Elinor byla zvědavá, jak dlouho ji ještě vydrží vláčet celé hodiny po krámě, než se začne hrbit. Matilda bývala dva dny v obchůdku s Andrewem a tři dny doma s jeho manželem Sebem, který pracoval v oboru grafického designu. V lednu ji začnou dávat do jeslí a Andrew se toho děsil už teď.

Žena v květovaném plášti se vydala k pultu, cestou kličkovala, vyhýbala se hromadám knih na stolech a stolcích, uspořádaných podle klíče známého jenom Nory, a ta cítila, jak se napjala. Andrew jí položil ruku na rameno, aby se uklidnila.

Ne že by něco měla proti prodávání knih – sama si tuhle profesi koneckonců zvolila –, šlo spíš o to, že cítila zvláštní spřízněnost s čímkoli, co se týkalo botaniky, a na to téma nashromáždila zásobu pozoruhodné literatury, se kterou se jí nechtělo loučit. Tak zřejmě dopadne každý, kdo vyrůstá v rodinném zahradnictví. Všichni u ní doma byli posedlí rostlinami.

Zákaznice položila svazek – sbírku děl barokní malířky Rachel Ruyschové – na pult. Udělala to s náležitou úctou a Elinor maličko roztála. Možná je přece jen vhodnou budoucí majitelkou téhle knihy.

„Nedalo by se něco udělat s tou cenou?“

Elinor se zatvářila, jako by o tom uvažovala. „Je to vzácný svazek. Já myslím, že je oceněn víc než poctivě.“

Podle ní by se člověk o staré mistry neměl handrkovat. Žena ji upřeně sledovala.

Andrew s Matildou, spokojeně mu oddechující na prsou, se k Elinor naklonil a zeptal se nesnesitelně zdvořilým hlasem, který si dovedla přeložit jako *prodej tu knihu, sakra!*: „Tak mě napadá, jestli se na ten svazek už nevztahuje naše desetiprocentní vánoční sleva?“

Žena maličko vykulila oči a s očekáváním povytáhla obočí. Elinor se usmála.

„Jistě – to jsem ale hloupá, zapomněla jsem na vánoční slevu. Tím se dostáváme na tři sta dvacet pět liber.“

„Úžasné!“ zaradovala se žena. Hned začala lovit v kabelce, zatímco Andrew sebral knihu – kterou Nory

ještě naposled teskně pohladila – z jejího dosahu, aby ji zabalil.

Pak jí vrátil balíček v silném hnědém papíru převázaný provázkem a Nory ho podala ženě. Zákaznice po něm sáhla, ale Nory ho nepouštěla. Prsty najednou odmítaly uvolnit sevření. Žena zatáhla. Nory odolávala. Zákaznice se nejistě usmála a znovu zabrala. Nory se konečně neochotně poddala a žena se dala honem na odchod, zjevně se bála, aby se za ní antikvářka nerozběhla. Popravdě řečeno, kdyby se v tu chvíli neobjevila Ameerah a neplácla sebou do jednoho ze starých křesel Chesterfield ve čtecím koutku, možná by to byla udělala.

Ameerah měla na sobě černý vojenský kabát až po zem, pod ním byla vidět na míru šitá černá sukně a zářivě bílá blůza s volánkem podél zapínání. Černé kozačky na jehlách zavrzaly, když si elegantně překřížila nohy. Podívala se nejprve na Elinor a pak na Andrewa.

„Čau, milánkové. Kafe je na cestě.“ Usmála se.

Zatímco Ameerah byla vysoká a štíhlá jako Marlene Dietrichová, Elinor měla sotva sto šedesát pět čísel a jednoznačně rubensovské proporce. K tomu srdíčkový obličej a výrazné lícní kosti, zdůrazněné skoro pořád zrůžovělými tvářemi. Být herečkou, jistě by ji obsazovali do rolí děvčat krev a mlíko. Vlasy měla po ramena, směs hnědých, zlatých a jantarových odstínů, které odrážely světlo, stejně jako její oči. Kamarádka Jenna kdysi řekla, že Nory je vybarvená jako želvovinová kočka. Nory to brala jako lichotku.

Podívala se na hodinky. „Neměla jsi teď u soudu obhajovat bezbranné?“

„Případ odročili na ráno.“

„To se máme,“ neodpustil si Andrew.

„Nedělej, že nemáš radost, že mě vidíš,“ odbyla ho Ameerah. „A sem s mou kmotřenkou, ať si nad ní můžu zacukrovat.“

„Matilda je vlastně *moje* kmotřenka,“ upřesnila Nory.

„Ale protože jsme nejlepší kamarádky, je to moje *zprostředkovaná* kmotřenka.“

Proti tomu se nedalo nic namítnout.

Rozezvonil se zvonek a vešla Hannah, majitelka Delizioso Coffee, se třemi papírovými kelímky, ze kterých se do chladného vzduchu nesla pára.

„Díky, Hannah.“ Nory od ní převzala šálky. „Nemusela jsi to sem nosit – já bych si přišla.“

„To nic. Máme teď klid. Pauzu před poledním náva-lem. Dost se mluví o té vaší výloze. Je to bomba.“

Andrew se rozzářil. Letošní vánoční výzdoba výlohy byl jeho nápad: Metrový, buclatý a veselý Otec Vánoc trůnil v houpacím křesle, půlené brýle mu při čtení sklouzly na špičku nosu. Kolem něj se vršily oblíbené knížky a klasické vánoční tituly, obrácené titulními stranami k zákazníkům. Dnes ráno se z výlohy prodal zvlášť odřený výtisk *Děvčátka se zápalkami*.

„Doufejme, že to přitáhne zákazníky,“ poznamenala Nory.

„Jako by se s těmi knihami dokázala rozloučit,“ rýpl si Andrew. Klečel Ameerah u nohou, nosítko pořád na sobě, a Ameerah obdivovala jeho dceru. Byla zvyklá, že jí muži klečí u nohou, i když jsou to gayové.

Hannah se poroučela a Elinor se pustila do hledání knihy, která by vyplnila mezeru na polici, zbylou po právě prodaném výtisku – nezaplňená police pro ni byla smutná police. Přešla k hromadě svazků vázaných v kůži na starožitné židli s odřeným sametovým sedákem. Věděla přesně, co hledá, a spokojeně zabručela,

když to našla: knihu oslavující obrazy Marii Sibylly Merianové. Opatrně ji vytáhla z hromady a pohladila obálku. Židle vděčně zaskřípala, jak se jí ulevilo od té váhy. Nory knihu opatrně otevřela a začala listovat stránkami. S hlubokým uspokojením putovala očima po obrazech, které jí byly stejně známé jako vlastní obličej. Elinor studovala literaturu a historii umění na univerzitě a téma její diplomové práce znělo „Zapomenuté malířky zlatého věku“. Práce Merianové tvořily podstatnou část.

„Přestaň slintat nad tou odrbanou bichlí a vypij si kafe,“ zavolala Ameerah.

„Neposlouchej ji,“ zašeptala Nory knížece, zavřela ji a zasunula na uvolněné místo. Ameerah neuměla ocenit nic, co se zrodilo dřív než v devadesátých letech dvacátého století – a to včetně svých partnerů. Nory se posadila na starou dřevěnou dojíací stoličku, kterou při přebírání krámku objevila ve sklepě, a napila se kávy.

Chvilky štěstí oplývaly spoustou útulných výklenků a v každém stálo pohodlné staré křeslo. Podle Noryna názoru se nákup knih nemá uspěchat, a chtěla, aby zákazníci věděli, že si mohou sednout a s knihou se pořádně seznámit, než se pro ni rozhodnou.

„Andrewe, došel mi další mail od Jenny. Prý že Nory schválně zdržuje s tou house party. Máme dorazit devětadvacátého listopadu – to je tuhle neděli. Tvá šéfka nám do toho háže vidle. Domluv jí.“

„Já se snažil, to mi věř. Je umanutá jak koza.“

„Já jsem tady s vámi, abyste věděli! A nejsem umanutá. Na svatbu přijedu a nabídla jsem se, že pomůžu s přípravami, jak budu moct. Jenom nevím, jestli mám předtím jet na tu oslavu.“

„Jenomže bez tebe to nebude ono. Smysl je ten, aby byla zase celá stará parta pohromadě – jenom my –,